

хора за поддържането на училището и за българската община, както и за основаването на първото читалище презъ 1870 година. Въ тѣхната срѣда най-напредъ се е зародила идеята за революционното движение и за въстанието.

Като последенъ тѣхенъ устабашия е билъ Димитъръ Станчевъ Банговъ. Въ повечето градове въ България въ турско време терзийскитѣ и абаджийски занаятчи сж били помалко и по-близки; затова сж образували *общъ абаджийско-терзийски еснафъ*; само единствено въ цѣла България въ Севлиево тѣзи два занаяти сж били най-многобройни и затова сж си имали отдѣлни и самостоятелни еснафи.

Къмъ терзийския еснафъ сж се причислявали сжщо така:

1) *Чофаджелиитѣ*, които сж шиели сукнени дрехи, като ферменета, шалвари, кожуси, скоротийки и пр.;

2) *Фераджелиитѣ*, които сж шили фереджи—дрехи за турскитѣ жени — кадѣнитѣ;

3) *Ишлемеджиитѣ*, които сж шили украшения съ копринени бюкмета и цвѣтни конци по сукнени дрехи.

Но нѣкои терзии сж вършили и тѣзи близки занаяти. Терзийската стара чаршия (реста, безистенъ) е събирала на едно мѣсто всички терзии-манифактурджии преди и следъ освобождението. За нейното положение ние даваме тука две снимки отъ източната и западната страна на рестата.

Старата терзийска реста въ Севлиево, гледана отъ изтокъ